

de stærke Drikke. Ogsaa fra deres Side, som var Tilhængere af det, indsaa man dog, at der kunde frembyde sig ret store praktiske Vanskeligheder for et saadant Forslag, og man har da undladt at stille det i Forventning om at faa Spørgsmaalet taget op til nærmere Drøftelse senere. I og for sig er der ingen Mening i at regne vort milde bajerske Øl som Pilsner og den Slags med til de stærke Drikke som Brændevin, Cognac og andre. Der vilde snarere være noget forstandigt, synes jeg, i at regne dette Øl til de ikke stærke Drikke, og der vilde neppe derved ske nogen som helst Skade med Hensyn til Ædrueligheden. Tværtimod vilde det sikkert bevirke, at der ikke blev nydt saa meget Brændevin, Cognac og sligt, hvis man kunde tilfredsstille sin Trang ved at drikke bajersk Øl.

Et Mindretal, hvortil jeg hører, har til § 2 stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at skabe mere Ensartethed med Hensyn til Bevillingernes Indhold, end der maaske vil blive efter selve Lovforslaget. I § 2, 2det Stykke, staar der: „Den Myndighed, der kan nægte en Bevilling, kan ogsaa som Betingelse for dens Meddelelse sætte særlige Grænser for Rettighedens Udøvelse og Tidsvarighed“. Mindretallet har frygtet for, at denne Bestemmelse, som jeg synes er ret uklar, kunde give Anledning til Uensartethed, medens det netop har været og ogsaa bør være Bestræbelsen at skabe saa stor Ensartethed som muligt. Næringsrettens Omfang og Varighed bør være ens for alle almindelige Bevillinger af samme Klasse; men da vi erkender, at der i visse Tilfælde kan være Trang til at give særlige Bevillinger, som f. Eks. til Skovrestauranter i Sommermaanederne, har vi affattet vort Ændringsforslag saaledes, at dette bliver muligt.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 5. 5te Stykke af § 7 lyder saaledes: „Bestyrertilladelse kan til enhver Tid tilbagetages af den Myndighed, som har meddelt den.“ Vi er bange for, at dette vil kunne give Anledning til stor Vilkaarlighed, og foreslaar derfor at tilføje: „naar de Forhold, som har motiveret Tilladelsen, bortfalder, eller den paagældende ikke længere opfylder Betingelserne for at være Bestyrer.“ Jeg vil anbefale denne Ændring. Jeg skal med det samme for egen Regning tillade mig at gøre et Par yderligere Bemærkninger om hele dette Bestyrerforhold, idet jeg er blevet gjort opmærksom paa, at denne Paragraf er affattet meget uheldigt og sikkert kan give Anledning til Misbrug, som man neppe har tænkt paa. Jeg vil derfor langt foretrække

at beholde Bestemmelserne om Bestyrerne, saaledes som de staar i den nugældende Lov.

Der staar i § 7, 1ste Stykke, at den Myndighed, som har meddelt Adkomsten, kan give Tilladelse til, at Driften overlades en anden, navngiven Person, naar Adkomsthaveren ved Sygdom, Bortrejse, høj Alder eller af anden lignende Grund er forhindret. Og saa staar der i 4de Stykke, at naar Bestyrertilladelsen ikke indeholder anden Bestemmelse, paahviler det retlige Ansvar for Forretningens tilbørlige Drift saavel Bestyreren som Adkomsthaveren uden Hensyn til, for hvis Regning Forretningen drives. Dette involverer i Virkeligheden, at en saakaldt Bestyrer kan drive Beværtning for egen Regning. Jeg tror ikke, det har været Kommissionens eller Forslagets Hensigt, men saaledes som Bestemmelsen er affattet, vil det ikke kunne undgaas, at en Mand, som ikke har vist sig tilstrækkelig kvalificeret til at kunne faa Bevilling; men derimod har faaet Bestyrertilladelse, kan drive Beværtning for egen Regning. En saadan Bestyrer vil meget let kunne finde en aldrende Beværter eller en Beværter, som ønsker at rejse til en anden By for at bosætte sig, og der kan saa etableres et Forhold mellem denne og Bestyreren paa en saadan Maade, at Bestyreren i Virkeligheden driver Forretningen for egen Regning. Vi har her i København ført en ret skarp Kamp mod alle disse Bestyrere, som paa mange Punkter har vist sig at være et meget uheldigt Folketæppe, men som vi dog ikke har kunnet nægte Bestyrertilladelse. Nu er det kommet saa vidt, at vi i saa godt som alle Tilfælde har faaet sat Skik paa hele dette Forhold, men vi frygter for, at hvis Bestemmelsen vedtages, saaledes som den staar her, kommer vi atter tilbage til uheldige Forhold og faar en hel Klasse af Beværtere, som tilsyneladende er Bestyrere, men i Virkeligheden er Beværtere for egen Regning. Jeg vil gerne forbeholde mig til tredie Behandling eventuelt at stille et Ændringsforslag om dette Forhold.

I Ændringsforslag Nr. 7 foreslaar Mindretallet principalt: „Bevillinger udfærdiges som Borgerskaber (Næringsbeviser) af 1ste Klasse for et Tidsrum (Livstid eller Aaremaal), der i København og Købstæderne fastsættes ved den i § 13 ommeldte Beværtervedtægt og paa Landet ved en af Inderigsministeriet stadfæstet Vedtægt, der affattes af Amtsraadet paa Grundlag af Indstilling fra Sogneraadet; denne Vedtægt revideres hvert 5te Aar“. Vi mener, at det ikke er betænkeligt at overlade Kommunerne gennem Vedtægten at fastsætte, for